

Island.

Af ikke ringe Interesse er det endelig, at Kongeriget Island har faaet en ny Lov om Tilsyn med fremmede af 18. Maj 1920, Nr. 10, hvori det i § 5 bestemmes:

„Hvis en udenlandsk Mand har bosat sig her i Landet eller taget Ophold her, da kan Justitsministeren (dómsmálaráðherra) bestemme, at han skal udvises af Landet:

1. Hvis han har givet falsk Forklaring om de Ting, der omtales i § 3.
2. Hvis han bevises at være i eller kommer i en saadan Stilling, som omhandles i § 3 Nr. 2 og 4-6“.

Da § 3, der omhandler de Tilfælde, i hvilke Personer ikke maa komme ind i Island, i Nr. 4 omtaler det Tilfælde, at „Personer er komne til Landet i en Hensigt eller et Øjemed, som Justitsministeren anser for ulovligt, uhæderligt eller farligt for Statens eller Samfundets Interesser, eller deres Forhold i øvrigt er af den Art, at deres Ophold her maa anses for farligt eller skadeligt for Statens eller Samfundets Interesser“, vil det ses, at den islandske Justitsminister altsaa har den videst mulige diskretionære Frihed til at udvise fremmede, selv om de er kommet ind i Landet og har bosat sig der, saafremt det synes nødvendigt af Hensyn til Islands Sikkerhed eller Velfærd.

Sluttelig skal jeg henvise til den vedlagte Afhandling af mig „Om fremmedes statsretlige Stilling“ i Ugeskrift for Retsvæsen 1917, hvori jeg Side 285 flg. allerede før den midlertidige Ændring i 1917 af Fremmedlov 15. Maj 1875 § 13 slog til Lyd for, at der bør gives den danske Regering, Kongen eller Justitsministeren, en lignende diskretionær Myndighed som i andre Stater til ved administrativ Forføjning at udvise fremmede, uanset hvor længe de har boet her i Landet.

Knud Berlin.